

Милан Тројанчевић, Горица Станојевић, проф. Жарко Вучковић, Предраг Бегенишић, Виктор Костадинов, председник општине Дејан Ковачевић, Јован Томовић, Дарко Вукобратовић и Радовин Веселиновић

Реч добитника највиших општинских награда Златне и Сребрне медаље „Таковски устанак“ у 2017. години

Дарко Вукобратовић:

– Ово је награда за све запослене, менаџмент за све оно што смо постигли за 13 година. Мислим да је добра сарадња између локалне самоуправе и привреде предуслов за неки јачи привредни развој, за стварање још бољег пословног амбијента који евентуално може да привуче потенцијалне инвеститоре. Са општином Горњи Милановац имамо низ пројеката које смо заједнички завршили и који су у плану, а који ће надам се, бити реализовани. Када они буду завршени, очекујемо да ће допринети даљем и бољем пословном окружењу, а и подизању стандарда житеља МЗ Рудник, као и свих становника општине. Поносан сам што се моје име нашло на списку добитника ове награде, не схватам је као личну, него као награду за целокупно предузеће и за оно што смо до сада урадили.

Радовин Веселиновић, председник МЗ Прањани:

– У претходних 20 година било је проблема, како у Србији, тако и код нас. Осамдесетих година прошлог века, Прањани су имали огроман развој због рада МК „Рудник“ и Рудника „Брезак“, међутим они су се угасили. Прањанци се боре да одрже Прањане и то раде на добар начин и мислим да смо највеће кризе пребродили. У претходном периоду, захваљујући општини и мештанима који су прикупљали новац урађени су путеви и други инфраструктурни објекти, а такву сарадњу очекујемо и у наредном периоду. Ова награда ми много значи, али је нисам сам добио, јер сам нека врста слоне између општине и МЗ Прањани.

Јован Томовић:

– Овде трајем и радим 65 година, а пошто сам на крају живота, награда ми не значи много. Можда ју је требало дати некоме ко има 40 година, за подстицање бизниса или неком пољопривредном произвођачу који има троје деце и који се бори. Можда сам је заслужио, вероватно да јесам. Нисам ни једног тренутка радио са размишљањем да будем награђен, радио сам да реализујем неке своје циљеве, што сам и постигао.

Милан Тројанчевић: (У име Марије и Милоша Тројанчевића)

– Поносан сам на своју снаху Марију, којој је 23. априла рођендан и свог сина Милоша што су својим хуманитарним делима удостојили овај град и државу. Заједно су донирали Општу болницу у вредности од 100 хиљада швајцарских франака у роби, а у плану им је и нова донација, нај-

вероватније поново за Болницу.

Виктор Костадинов: (син Михаила Костадинова)

– Изузетно сам поносан и велико је задовољство примити ову награду. Жао ми је што мој отац није са нама да лично доживи ову почаст, знам да би му много значила јер се цео живот залагао за Горњи Милановац. Изузетно је волео овај град тако да мислим да је ово леп начин да му се град одужи за све што је у последњих четрдесетак година урадио за своју средину.

Горица Станојевић:

– Када после три деценије рада добијете признање баш тамо где сте и почели свој радни век као учитељ, а касније као руководица васпитно-образовне установе, онда сте поносни, јер људи су препознали да је оно што сам заједно са својим тимом радила изузетно важно. Постигли смо много и повезали се са бројним установама и школама из

Пољске Чешке, Словачке, Италије, Словеније и тако да смо и оној деци која немају могућност да оду у позориште или посете музеј дали шансу да све то виде кроз наше ваннаставне активности. Мишљења сам да љубав побеђује све, љубав према послу који радите и према деци, јер наставник не може да буде добар ако не воли децу. Ова награда ме обавезује да у будућности радим и боље, и више.

Професор Жарко Вучковић:

– Ово је одлична ствар за наше Удружење уметника из Горњег Милановац, јер сам ја пети члан који је добио ово признање, што показује да је удружење на правом путу и да добро радимо. Ту су и млађи људи који ће све то да наследе и да наставе, а верујем да ће и да нас надмаше. Мислим да ће изложба Међународно бијенале уметности мимијатуре, која је промовисала овај град и учртала га на светску мапу, да се настави кроз рад тих нових људи. Због тога је ова награда наше заједничко признање, а ја сам овде да је у име свих њих примим.

Предраг Бегенишић:

– Ово признање много значи и за Кошаркашки клуб „Икар“, а изузетна је сатисфакција и мени лично. То је круна седмогодишњег рада овог јединственог приступа спорту што се тиче деце са посебним потребама. Овом приликом бих се захвалио људима који нас подржавају и онима који су дали предлог да будемо један од лауреата ове угледне награде.

С. М. Р.
И. Ђ.

У име добитника сахвалио се Дарко Вукобратовић